

WAŻNE WYDARZENIA W ŻYCIU INSTYTUTU JANA PAWŁA II KUL

Dzień 13 stycznia 2007 roku był ważną datą w dziejach naszego, jak mówił czasem Jan Paweł II – „lubelskiego Instytutu”. Tego dnia w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II odbyła się uroczystość wręczenia Medalu za Zasługi dla KUL dwóm wybitnym tego uniwersytetu profesorom: Kardynałowi Profesorowi Stanisławowi Nagyemu, Prezesowi Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II oraz Księdzu Profesorowi Tadeuszowi Styczniowi, Dyrektorowi tego Instytutu. Uroczystość ta obchodzona była krótko po jubileuszowych urodzinach: osiemdziesiątych piątych Księdza Kardynała i siedemdziesiątych piątych Księdza Profesora. Laudacje ku czci Jubilatów wygłosili: ks. prof. Marian Rusecki, reprezentujący Wydział Teologii, oraz ks. prof. Andrzej Szostek jako przedstawiciel Wydziału Filozofii. Medale wręczył Jubilatom rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II ks. prof. Stanisław Wilk. W wygłoszonej laudacji ks. prof. Andrzej Szostek podkreślił, że poziom i profil uniwersytetu wyznaczają tworzący go ludzie: profesorowie, inni pracownicy i studenci. Bez wątplenia zarówno kard. Stanisław Nagy, jak i ks. Tadeusz Styczeń należą do grona tych ludzi, którzy odcisnęli swoje niezatarte piętno na profilu tego uniwersytetu oraz na intelektualno-moralnej formacji kolejnych roczników jego absolwentów.

Czytelnikowi „Ethosu” dobrze znany jest naukowy dorobek obu Jubilatów; na łamach pisma oraz w wielu publikacjach Instytutu regularnie ukazywały się teksty tych uczonych, z kompetencją i pasją wprowadzające czytelnika w samo sedno Bosko-ludzkiego dramatu, widzianego z „niskości doświadczenia człowieka” (filozofia) i z „wysokości krzyża” (teologia). Wiadomo też, kim dla Instytutu Jana Pawła II są ci dwaj Profesorowie. Odkąd Instytut ten na naszej Uczelni istnieje (uchwała Senatu Akademickiego KUL nosi datę 25 VI 1982 roku, a przecież poprzedził ją długi okres przygotowań) – nie można o nich powiedzieć inaczej, nawet jeśli komuś wyda się to nazbyt patetyczne, jak tylko: Ojcowie Założyciele.

Wiadomo również, że skoro Instytut powstał z ich inicjatywy (choć zapewne należałoby tu wymienić także inne jeszcze osoby), to powstał, aby służyć

temu, z kim obydwa od wielu lat, tych krakowskich i tych lubelskich, a potem także tych rzymskich, byli związani zarówno pracą naukową, jak i serdeczną przyjaźnią – Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II. Ta służba Papieżowi oznaczała służbę temu, czemu on sam służył – ostatecznie więc samemu Chrystusowi, Odkupicielowi człowieka, który objawił człowiekowi Ojca bogatego w miłosierdzie. Stąd się zapewne brało również i to, co dla nas, pracowników Instytutu, było bardzo odczuwalne – tworzyli ten Instytut bynajmniej nie instytucjonalnym sposobem, lecz „sposobem” na wskroś wspólnotowym. Ich styl prowadzenia Instytutu był zaprzeczeniem zasady, iż ten który zarządza, musi widzieć cele, nie ludzi. Czyż mogło być zresztą inaczej „w szkole” Karola Wojtyły-Jana Pawła II?

Instytut Jana Pawła II powstał na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, miejscu dawnej wieloletniej pracy naukowej Karola Wojtyły. Ten fakt wyznaczył pole działalności i profil tej instytucji, obejmujący studia z zakresu etyki, teologii moralnej, antropologii filozoficznej i teologicznej, a zatem wszystko to, co łączy się z problemem człowieka. W tym głównie zakresie widzieli obaj Założyciele potrzebę aktywności Instytutu. Taki właśnie był główny nurt nauczania i służby Jana Pawła II, wszak „człowiek jest [...] drogą Kościoła” (*Redemptor hominis*, nr 14). Antropologiczno-normatywne nachylenie prac Instytutu odzwierciedlają tytuły referatów, które podczas jednego z pierwszych wielkich sympozjów, zorganizowanego w maju 1985 roku („Gdzie jesteś Adamie? Człowiek w poszukiwaniu zagubionej tożsamości”), wygłosili ks. prof. Tadeusz Styczeń: „Problem człowieka problemem miłości”, oraz ks. prof. Stanisław Nagy: „Problem człowieka problemem Boga”. Te dwa wielkie problemy człowieka zaważyły na kierunku prac naszego zespołu i mamy nadzieję, że ci, którzy towarzyszyli nam w tej pracy – a więc także stali Czytelnicy „Ethosu” – ten właśnie kierunek mogli w naszych pracach dostrzec.

Dziś otwieramy nowy rozdział w dziejach Instytutu Jana Pawła II KUL. W dniu 13 stycznia 2007 roku bowiem, obok wspomnianej uroczystości, odbyło się doroczne posiedzenie Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL, podczas którego z funkcji jej przewodniczącego zrezygnował ks. kard. Stanisław Nagy, dziękując wszystkim jej członkom i pracownikom Instytutu za wieloletnią współpracę. Decyzją członków Rady obowiązki przewodniczącego powierzono ks. prof. Andrzejowi Szostkowi, uczniowi zarówno kard. Karola Wojtyły, jak i ks. Tadeusza Stycznia w Katedrze Etyki KUL. Wcześniej, bo 1 grudnia 2006 roku, rektor KUL podziękował ks. prof. Tadeuszowi Styczniovi za wieloletnie – trwające blisko ćwierć wieku! – prowadzenie Instytutu, powierzając z tym dniem obowiązki dyrektora ks. dr. hab. Alfredowi M. Wierzbickiemu.

Obaj Jubilaci mogą w ślad za biblijnym Symeonem powiedzieć: Teraz, o Panie, pozwól odejść słudze Twemu w pokoju (por. Łk 2, 29). Nie do końca jednak, i to nie tylko dlatego, że zostali obdarzeni tytułami: Honorowego Prze-

wodniczącego Rady Naukowej – Kardynał Stanisław Nagy, i Honorowego Dyrektora Instytutu Jana Pawła II KUL – ks. Tadeusz Styczeń. Także dlatego, że nadal są temu Instytutowi potrzebni, co zapewne wyrazi się w podejmowanych – już zresztą zaplanowanych – pracach z ich udziałem oraz w mądrych radach i w autorytecie intelektualno-moralnym, który w czasie próby – a kiedy dla chrześcijan go nie ma? – jest wartością nie do przecenienia.

Zespół Instytutu Jana Pawła II KUL

1. Ks. dr hab. Alfred M. Wierzbicki wita uczestników Mszy Świętej dziękczynnej za posługę naukową JE Księdza Kardynała Stanisława Nagego i Księdza Profesora Tadeusza Stycznia, odprawionej 13 stycznia 2007 roku w kościele akademickim Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. (Autorzy fotografii: R. Czyrka - 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8; I. A. Marciszek - 4).

2. „Wysłuchaj łaskawie modlitwy zgromadzonych tutaj wiernych, którzy z Twojej łaski stoją przed Tobą”. Mszy Świętej przewodniczy JE ks. kard. Stanisław Nagy; koncelebrują (od lewej) - ks. prof. Tadeusz Styczeń, JE ks. abp Józef Życiński, JE ks. bp Ryszard Karpinski, JM ks. prof. Stanisław Wilk i ks. dr hab. Alfred M. Wierzbicki.

3. „Praca habilitacyjna ks. dr. Stanisława Nagyego została zauważona w środowisku polskich teologów, którzy w osobie jej autora uznali wybitnego eklezjologa”. Ks. prof. Marian Rusecki wygłasza laudację poprzedzającą wręczenie Księdzu Kardynałowi Medalu za Zasługi dla Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Aula Instytutu Muzykologii KUL; przy stole prezydialnym: Rektor i Prorektorzy Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego oraz Dziekani: Wydziału Filozofii (z lewej) i Wydziału Teologii (z prawej).

4. „Senat Akademicki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w dowód uznania i wdzięczności za wieloletnią pracę naukową, dydaktyczną i wychowawczą, promowanie naszej Uczelni na arenie międzynarodowej [...] oraz wierną służbę osobie i nauczaniu Jana Pawła II przyznał Medal za Zasługi dla Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego [...]”. Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego ks. prof. Stanisław Wilk odczytuje uchwały Senatu Akademickiego o przyznaniu Księdzu Kardynałowi Stanisławowi Nagyemu i Księdzu Profesorowi Tadeuszowi Styczniowi Medalu za Zasługi dla KUL.

5. „Jestem szczęśliwy głównie z tego powodu, że przy mnie siedzi człowiek, który całym swoim życiem zabiega o to, by genialna myśl i genialny duch Jana Pawła II nie poszły w zapomnienie. Głęboko przeżywam to, że uroczystość dzisiejsza odbywa się w Twoim, Tadeuszu, towarzystwie”. Ksiądz Kardynał Stanisław Nagy dziękuje za nadanie mu Medalu i wspomina niektóre wydarzenia związane z pracą naukową i dydaktyczną na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

6. „Za powołanie do istnienia Instytutu Jana Pawła II Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, oryginalny wkład w rozwój personalistycznie ugruntowanej etyki normatywnej, twórczą kontynuację dzieła Kardynała Karola Wojtyły oraz wierną służbę osobie i dziełu Jana Pawła II [...]”. Ks. prof. Stanisław Wilk, Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, i uhonorowany Medalem za Zasługi dla KUL ks. prof. Tadeusz Styczeń.

7. „Zdecydował się Ksiądz Styczeń na studium etyki głównie dlatego, by mógł nadal być blisko Księdza Profesora Karola Wojtyły, [...] który stał się jego pierwszym i najważniejszym akademickim (i nie tylko akademickim) Mistrzem. Mistrz ten znalazł w Księdzu Styczniu swego najbliższego naukowego współpracownika. [...] Ksiądz Styczeń uczył etyki najpierw sobą samym: swym sposobem życia, życzliwością i pełnym kultury szacunkiem wobec każdej ludzkiej osoby” (fragment laudacji wygłoszonej przez ks. prof. Andrzeja Szostka). Ks. prof. Andrzej Szostek składa gratulacje Honorowemu Dyrektorowi Instytutu Jana Pawła II KUL.

8. „Nasi Jubilaci to dwaj wielcy świadkowie, którzy mieli to szczęście stanąć u boku Jana Pawła II. W kręgu Instytutu powstała myśl, aby oddać naszym Ojcom to, co od nich otrzymaliśmy: część ich myśli, refleksji i modlitwy”. Ks. dr hab. Alfred Wierzbicki wręcza Jubilatom publikacje przygotowane staraniem Instytutu Jana Pawła II KUL: książkę *Problem człowieka problemem Boga* (zbiór artykułów naukowych Księdza Kardynała) oraz tom *Poszukujący czy poszukiwany?* (rozważania rekolekcyjne wygłoszone przez Księdza Profesora w Wielkim Tygodniu 1987 roku w parafii Świętego Krzyża w Warszawie).